

Prolog

„láska dočasně potlačila jeho touhu po krvi, ale je jen otázka času kdy se znovu změní na monstrem a začne zabíjet. Jako jeho bratr ho musím zastavit.“

Johanka a její armáda zaznamenala mnoho vítězství. Celá Francie je na vrcholu blaha, postupně získává zpět ztracená území. Nebude trvat dlouho a probije se k Paříži.

Mocně působila na vojáky i lid, král se však začal její popularity obávat, proto jí svěřoval stále méně a méně důležité, ale často nebezpečné úkoly. Ale díky Robertovi po jejím boku vždy uspěla.

Robert

Když obsadili město **Troyes**, využili ho k načerpání nových sil a doplnění řad vojáků. Johanka a Robert byli konečně na chvíli sami, kolem odpolední se procházeli zaprášenými ulicemi a sledovali kupce a řemeslníky vykonávat svou každodenní práci.

Zastavili se u stánku s čerstvým ovocem. Johanka si od milého pána koupila své oblíbené hrušky, na nic nečekala a hned se do jedné z nich zakousla.

Setkali se z očí do očí.

Na okamžik se Johance zdálo, jakoby Robertovi hnědé oči něco skrývali. Čím víc ho milovala, tím si uvědomovala, že o něm vlastně nic neví. Byl zahalen tajemstvím.

Vyšli z města, dlažební kostky vystřídala písčítá cesta. Vzali se za ruce a sedli si na malé políčko.

Byli sami bez ruchu města, bez sledujících očí.

„nechceš se jít projet?“

„ne zítra musíme brzo vyrazit.“

„víš, napadá mě, co bude, až tahle válka skončí.“

„ty začínáš pochybovat Roberte?“

„ne, jen už je to na mě moc.“

„chápu.“ drželi se za ruce a sledovali, jak vítr houpe s listím ovocných stromů.

„už je pozdě, půjdu spát.“

„dobře já se zdržím, mám se sejít s bratrem.“

Robert se rozloučil a spěchal na místo setkání.

„tak si přišel.“

Podali si ruce a sedli si na kamennou zídku.

„o čem jsi chtěl semnou mluvit?“

„Roberte, teď jsi byl s ní?“

„ano s Johankou.“

„jak si to s ní představuješ, co budeš dělat, až jednou zemře. Navíc s tebou nebude nikdy v bezpečí.“

„v bezpečí?“ O čem to mluvíš?“

„kdykoliv si s ní chybíkousek, abys jí rozsápal hrdlo.“

„nikdy bych jí neublížil. Proč mi tohle říkáš?“

„nemůžete být spolu, ona je obyčejný člověk a ty jsi netvor.“

„tohle nebudu poslouchat.“ vstal a byl připraven k odchodu.

„nemůžete být spolu, já to nedovolím.“

„jen to skus.“ odpověděl Robert a odešel.

Vrátil se do domu, ve vedlejším pokoji už Johanka dávno spala. Sedl na židli a poslouchal, jak dýchá. V hlavě se mu honily myšlenky na ten rozhovor. Takhle svého bratra ještě neviděl.

Najednou měl špatný pocit, vycházelo to z pokoje Johanky.

Právě v čas rozrazil dveře k Johance se blížil zahalený muž.

Johanka se nárazem dveří probudila, zakřičela, když uviděla jak muž drží dýku. Muž se v rychlosti napřáhl a mrskl svou dýku přímo na Roberta.

Zasáhl ho do hrudi, ale Robert nezastavil, bolestivě ji vytáhl a odhodil pryč.

Chytil muže a snažil se ho svalit k zemi, ale marně, vysmekl se a druhou dýkou začal Roberta nemilosrdně bodat. Robert řval bolestí a vzteky až se k němu přiblížil a zajel svými drápy do jeho hrudi. Muž zkřivil obličej do smrtelné grimasy a klesal k zemi. Ještě než dopadl, Robert ho dorazil brutálním kousnutím přímo do krku.

Celý souboj Johanka sledovala a nevěřila svým očím. Jak může přežít tolik bodných ran, jak se muži zakousl do krku. Teď si teprve uvědomila, že je to netvor. Začali si lámat hlavu jak to, že to nezjistila dřív.

„jsi v pořádku?“ zeptal se z jeho pusy a šatů stékala krev.

„jdi ode mně, seš netvor, nepřibližuj se.“

„já bych ti neublížil.“

„ne aby ses zítra přidal ke družině, už tě nechci nikdy vidět!“

„prosím nech mě to vysvětlit.“

Johanka si sbalila věci a ve spěchu odešla. Robert se cítil strašně, tohle neměla nikdy zjistit, ale ještě víc ho tížilo, že to způsobil jeho bratr. Poslat zabijáka, tohle mu neodpustí.

Tomase dostihl v postranní uličce.

„Tomasi, tohle si přehnal.“

„takže je naživu, kdybych tě zdržel déle, už by byla mrtvá.“

„já tě zabiju!“ vystartoval přímo na něj, udeřil ho tak silně, až mu vyrazil dech, když narazil na stěnu. Následoval další úder, ale Tomas se obtočil a chytil ho zezadu škrťácím chvatem.

„víš bratře, její osud nemůžeš změnit.“

Tomas mu prudkým škrbnutím srazil vaz. Robert padl mrtvý k zemi.

Tomas bez jakýkoliv výčitek překročil jeho tělo a odešel. Ani jednou se neohlédl, nechal ho tam ležet na studené zemi.

Johanka

Září 1430

Johanka se svou armádou stála u bran Paříže. Z mohutné brány vyšli radní města vyjednávat podmínky.

„otevřete bránu a podrobte se boží vůli.“

Johanka seděla na koni v ruce jí vlála zástava, byla sebejistá, věřila, že dělá dobrou věc.

„když vás přijmeme, riskujeme pomstu Burgundska.“

„jste hlavní město, musíte jít příkladem. Paříž musí králi Karlovi odpřisáhnout věrnost.“

„jediná věrnost Paříže, náleží občanům Paříže. Tohle město zůstane neutrální. My rádci tohoto velkého města ti nařizujeme, abys odešla v míru.“

„vážně? Chcete rozkazovat králi Francie! My vstoupíme do Paříže za každou cenu.“

„dej si pozor, město je dobře vyzbrojené.“

Na hradbách kolem se objevili střelci.

„tak jim řekněte ať se připraví, protože armáda boží se blíží!

Obrátila koně a celá družina odjela.

Na večer došlo k ostré hádce mezi Johankou a kapitánem Larier.

„musíme zaútočit zítra!“

„neztratila si rozum to je šílenství, navíc je neděle, den páně.“

„Burgundané se můžou vrátit.“

„nevím, co se ti stalo v Troyes, ale od té doby se chováš divně. Napadnout Paříž je šílenost zdi mají vysoké naše žebříky ani nedosáhnou na vrchol.“

„to jste potom všem jenom žoldák?“

„Paříž není ani nepřítel ani hrozba.“

„když mi nevěříte tak jděte!“

„jo, nevím, co se stalo s Robertem, ale tohle je chyba.“

Kapitán osedlal koně a odjel.

